

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Quæ hodiernum Christi triumphum res una magis illustrare debuerat, hæc
una magis obscurat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

duxerit Ieroboam: quare aliam se esse simulat?

Sunt alij vero qui se intus animo variis exercere in actibus humilitatis, devotionis & perfectioris cuiusque cultus, quasi sint omnium viliissimi & deterrimi, quos tamen si se obtulerit occasio vel in templis cedendi aliis, vel in compositis comitandi cum paucis sacram Hostiam ad infirmos delatam, pudebit scilicet, erubescant, confundentur, declinabunt à semita, quod soli pauperes Christo faciunt, id negabunt divites, quasi supra suam sortem sic Christo deservirent, quasi quod Christo præstare ut obsequium, sua

esset inferius dignitate. An istos credes humiles? an illa erit humilitas sic divisa, quæ Sacramento debetur? Apparet certe quàm sit manca. Quamobrem cave omni modo factum, & audi quod ait Dominus per Prophetam, *Non adjicies exaltari amplius in monte sancto meo.*

Sophon. 3.

Videri debet præsertim Feria 2. sequentis Hebdomadæ.

Atque ut nihil debitum Sacramento reservamus non plenè datum, subjungatur præcedenti sequens, de triumpho Christi ad hæc Apostoli verba:

Expolians principatus & potestates traduxit confidenter, palam triumphans illos in semetipso. Coloss. 2.

VERITAS PRACTICA.

Quæ hodiernum Christi triumphum res una magis illustrare debuerat, hæc una magis obscurat.

RATIO EST, Quia voluntas humana est, quæ hodiernum Christi triumphum magis illustrare debuerat.

Sed illa ipsa voluntas hunc triumphum magis obscurat.

Ergo quod est valde deplorandum, & ne vitio nostro fiat, diligenter præcavendum, quæ hodiernum Christi triumphum res una magis illustrare debuerat, hæc una magis obscurat.

I. PUNCTUM.

Sess. 13. c. 5.

SANCTA Synodus Tridentina declarans p̄, & religiose admodum in Dei Ecclesiam inductum fuisse hunc morem, ut singulis annis peculiari quodam & festo die præcelsum & venerabile Sacramentum singulari veneratione ac solennitate celebraretur, utq; in processionibus reverenter & honorificè illud per vias & loca publica circumferretur, hanc reddit ratione valde considerandam: Equissimè est enim sacros aliquos statutos esse dies, cum Christiani omnes singulari ac rara quadam significatione gratos & memores essentur animos erga communem Dominum & Redemptorem pro tam ineffabili & planè divino beneficio, quo mortu ejus victoria & triumphus representatur. Atq; sic quidem oportuit victricè veritatem de mendacio & hæresi triumphum agere, ut ejus adversarij in conspectu tanti splendoris & in tanta universa Ecclesia lætitia positi, vel debilitati & fracti tabescant, vel pudori & affectu & confusi aliquando respiscant.

Haynesius pars tertia.

Hæc ad verbū S. illa Synodus, unde non modo patet hodiernam solennitatem esse quendam Christi triumphum, sed hunc triumphum esse triplicem, de quo citata possint Apostoli verba intelligi, *Expolians principatus & potestates traduxit confidenter, palam triumphans illos in semetipso.*

Primus triumphus est crucis & mortis, cū Christus in cruce moriens, principes tenebrarum hæc nempe dæmones vicit, & de his triumphavit, quia per mortem suam, quantum in ipso est, animas eis sustulit, & æternæ damnationis sententiam contra homines latam, in sempiternam commutavit beatitudinem. Hic autem triumphus hodie representatur, ipsos hodie secum dæmones Christus victos & ligatos quodammodo circumducit per urbem & universum orbem, atq; in exemplum profert, quo discant omnes sic se victori Christo subijcere. *Nam oportet illum regnare donec ponat omnes inimicos sub pedibus ejus.*

1. Cor. 15.

Secundus triumphus est fidei seu veritatis catholicæ contra mendacium & hæresim, cujus auctores & fautores sunt ipsimet principatus seu principes tenebrarum, de quibus triumphat hodie Christus, cum se tanto magis colendum & adorandum palam omnibus præbet, quanto illi magis eum deprimere contendeant, negantes Sacramenti veritatem. *Sic honorabitur quemcumque Rex voluerit honorare.*

Ephes. 6.

Tertius denique est virtutis seu veritatis practicæ contra pravam & perversam humanā voluntatem, quam sicut depravant illi ipsi tenebricæ

E

ace

Epist. 190.
ad Innoc.
Pont.

nes adversarii qui pervertunt intellectum, ita de illis hodie triumphet Christus, nisi ejus retardaremus triumphum; nec minus de hoc triumpho genere interpretari liceat Apostoli verba quam de aliis; sicut aperte S. Bernardus de se agebat. *Vitam ego inveniar in his spoliis quibus spoliata suos contraria potestates, tradidit & ipse in possessionem Domini.*

Sed pro dolor, quæ hunc hodiernum triumphum res una magis illustrat deberet, illa una est quæ hunc magis obscurat. Hoc est de quo minus triumphat Christus, de quo tamen potissimum vellet triumphare. Humana nempe voluntas est, quam unam sibi præ omnibus adversariis vellet esse subiectam, & illa una est quæ nunc illi etiam, nostræ vitio, & nostræ perfidia, magis resistit. Quamobrem id etiam atque etiam diligenter attendamus, & quantum hodiernæ Sacramenti gloriæ seu glorioso Christi triumpho deesse nolles, tantum vide ne modò desis considerandæ huic veritati, quæ te doceat, in quo sita sit illa triumpho gloria, quantumque possis illam aut illustriorem reddere vel obscurare deterius.

Ac primum illud quod expendendum venit de divina circa humanam voluntate, certum est non tam multis ad intellectum egere verbis, quam multo ad ponderandum intellectu, pro ipsa rei quam continet gravitate ac merito. Quid enim dignius quam quod primum à nobis Deus postulat? Quid autem clarius quam unam esse ex omnibus nostram voluntatem? Quid notius in scripturis quam illa Patris amantissimi sollicitatio: *Præbe fili mi cor tuum mihi?* Hoc est affectus omnes tuos quos dare vel negare solus est voluntatis? Aut si affectus inter omnes, amorem cordis præcipuè desiderat, cuius in humanæ potentia est, hunc affectum impendere nisi rationalis illius quam vocant appetitivæ facultatis, cuius idcirco solum obiectum est quod est bonum

Prov. 23.

Deut. 10.

ut quod solum est bonum norit diligere. *Et nunc Israel, quid Dominus Deus petit à te, nisi ut timeas Dominum Deum tuum & ambules in via ejus, & diligas eum ac servias Domino Deo tuo in toto corde tuo, & in tota anima tua? Vix magnam facit Moyses in paucis istis verbis, Et nunc. Quid post tantaque tibi collata beneficia, post tam insignes suæ singularis benevolentia thesauros patefactos, quid sequitur, quid exigit, quid meretur, quid reddes? Quid te illi debere agnosces? quid aliud quam amorem reciprocum, cum amor amore solo compensetur? Hoc unum si reddideris, licet abscesserit alia, satis sibi factum putat;*

& hoc unum nisi reddideris, licet abscesserit cætera, nihil te illi dedisse putes, nihil à te accepisse dicet.

O quam modò longè id aptius! *Et nunc Christiane! nunc post ipsum datum in mortem pro te Filium! nunc pro ipso in cibum filio derelicto, nunc pro tot effusis per ipsum gratis! Et nunc quid Dominus Deus petit à te nisi ut ipsum ex toto te diligas? Et quid est ipsum ex te toto diligere, nisi voluntatem tuam omnem illi dare, dedere, consecrare?*

Quod si alitius & attentius tanti Sacramenti causas & effectus rimari velles; cur sic in sacrificium simul & cibum, cur in panis & vini specie, cur tam crebriò frequenterque? cur tam familiariter & intesinè nobiscum agas? Intelligeres profectò intelligeres unum hoc tandem spectare omnia, nostram ut sibi voluntatem demereatur ac devinciat, uni demum servire omnia voluntati vel purgandæ vel promovendæ vel unienndæ suo summo bono. Nam tamen si ad cæteras animæ facultates Sacramenti se confert gratia, licet refrænantæ cupiditati proficit, licet memoriam instruat & intellectum illustret; quia tamè horum est finis omnium nostræ cum divina voluntatis unio, cui prorsus perficiendæ nexum hunc Sacramentalem Christus instituit, nonne hanc unam nostram expetere dicendus est præcipuè voluntatem?

Quæramus ipsius voluntatem, dicebant de Rebecca parentes ad jungendas cum Isaac nuptias. O quid cogito, cum illud ipsum cogito pronuntiatum à divinis illis Personis quæ ad salutem animæ, Mystericam Incarnationis & Eucharistiæ decernebant? Quid quærebant in his mysteriis nisi salutem animæ? Quid quærebant in salute animæ nisi voluntatem ipsius? Quid dicebant si quid secum de Christo dicebant, & de anima, nisi hoc unum, *Quæramus ipsius voluntatem*. Purgari debet à peccatis anima, *Quæramus ipsius voluntatem*: Expugnari debet suis vitiosis cupiditatibus, *Quæramus ipsius voluntatem*: Illustrari debet virtutibus, *Quæramus ipsius voluntatem*. Divinis exoranda est dotibus, *Quæramus ipsius voluntatem*. Hoc unum tota petit Divinitas, hoc unum quidquid cum Deo Christus agit in anima, *Quæramus ipsius voluntatem*. Hoc unum quærit qui non nostra sed nos quærit, ac proinde quis non videt, quam hoc uno præsertim trophæo redderetur illustris ejus triumphus, cum ad hunc unum præsertim devincendum adversarium, quidquid gestum est pugnae, quam diu vixit Christus, propterea gesserit, & vitâ potius quam pugna cesserit.

Sen. 40.

111

ut de hoc triumpharet gloriosius inimico, quem faceret in triumpho amicum & triumphum focium

Si qui dicuntur alij à Christo debellati hostes, Dæmon, Infernus, Caro, Mundus, & quidquid contra Deum obsistit, nec obsistit contra Deum, nec à Christo debellatur, nisi quia voluntatē subducit humanam & in se pertrahit: subjecta detur humana Christo voluntas, nullus jam restat qui se illi opponat, aut quem nolit oppositū inimicus Non se opponet Mundus qui sola voluntate se opponit Christo. Non se opponet caro quæ voluntate, cum Christi gratia regitur. Se opponet quidem Dæmon, sed Dæmonem sibi oppositū contemnit Christus, nec illum quærit sibi amicum aut aliter debellatū, quàm quod in hominis vincitur voluntate. Quamobrem hæc humana voluntas unus est Christi adversarius, de quo quàm gloriose triumphat, tam illustrem agit triumphū hoc est medium inimicorum Christi de quo Psaltes, *Dominate in medio inimicorum tuorum.*

Ps. 109.

II. PUNCTUM.

SED illa ipsa voluntas hunc triumphum magis obscurat.

Quia videlicet illa est, quæ cum magis devicta magis subjugata, magisque Christo subjecta esse debet, minus tamen ex omnibus se illi subditam reddit. Quotquot enim aderunt in hodierna solennitate peccatores, quotquot in peccato voluntario comitabuntur, hunc solennem Christi triumphum, tot tantisque modis aderit inimica Christo voluntas, non triumphata, sed triumphans non victa sed vincens, non subacta sed subigens, ratione scilicet & gratiam, unde inordinatio nascitur, unde peccatum prodit, unde rebellio contra Christum fovetur, unde illa est denique triumphi obscuritas, cum qui capitalior est Christi hostis, Christum potius ducit subiectum quàm ab ipso ducatur. *Servire me fecisti in peccatis tuis* Hoc humana Christus ait voluntati, quæ Christo servire noluit, quæ servire Christum fecit in peccato suo cum à se Christum expulit, cum ejus leges & imperium detrexit, cum se sui Dominam fecit, non Christi legem & gratiam, *Confregisti jugum meum, rupisti vincula mea, & dixisti, non serviam,* id est, non me tibi subjeciam, sed tu mihi potius redes & sias quod volo facere. Nonne hoc ipsum est, quod alia jam Veritate supra exposita, declaratum fuit

Is. 48.

Isr. 2.

In 1. p. die Ed. 100.

Nisi te subdas Deo, Deum tibi subdis? Quis dubitat hunc animæ peccatricis damno-

sum esse statum, ut quamdiu manet in peccato, non sit ex parte voluntatis, subjecta Christo? Licet illi memoria, licet intellectu jungatur, licet pio quodam affectu sensibilique cordis aspiret motu: non est tamen, non est voluntate anima Christo subjecta, quia peccatum lethale quodvis est ipsa Christi & animæ voluntatum disjunctio. *Quasi romphaa bis acuta, omnis iniquitas:* Bis malitiam suam exacuit, & in Christum & in ipsam iniquam animam. *Iniquitates vestra diviserunt inter vos & Deum vestrum,* quæ quæto divisione nisi voluntatum?

Eccl. 21.

Is. 59.

Quamobrem licet vel unus tantum in celeberrimo qui futurus est, vel qui jam fuit, populi cætu, peccator præfens ad hęc, satis esset ad obscurandum Christi triumphum, quia voluntas illius peccatoris non esset captiva Christi, non esset Christo subjecta, non de illa Christus triumpharet: quanto magis putatis obscurandum illum triumphum, cum tot pene peccatores ad sint, quod aderunt triumphum comites, quot spectatores, quot cives? Quis enim cogitat hodie de revocanda in servitutem Christi sua voluntate? Quis de abjuranda sua perfidia? quis de suo sibi reconciliando Rege Christo? *Deus est qui agat penitentiam super peccato suo: cæcis, quid fecit omnes conversi sunt ad cursum suum, quasi equus impetu vadens ad prælium.* Quali ex sola consuetudine, quasi sine ullo adhuc intellectu, sine ulla recta voluntate sine ulla ratione, quasi nec adesset homo, nedum Christianus.

Isr. 2.

III. PUNCTUM.

QUÆ hodiernum igitur Christi triumphum res una magis illustrare debuerat, hæc una magis obscurat, Nempè humana voluntas, quæ quidem quanto esset magis subjecta Christo, tanto ejus triumphum illustriorem redderet. & quanto etiam per peccatum magis erit disjuncta, tanto illum obscuriorem faciet, tantumque de solenni ejus deducet gloria, quantum à præstantissimo belli Duce detraheretur, cum vel ei parva diriperetur præda, vel ne illa sibi pareret, avocaretur. *Mutaverunt gloriam incorruptibilem Dei in similitudinem imaginis corruptibilis hominū.* Quasi non esset ipse Christus, aut quasi Christus non esset Deus, quem hodie singulari gloria colendum ducimus. *Repletus es tu ipse ignominia pro gloria,* dicit Dominus. Id est, in te ipsum peccator convertis quod Domino facis. Si de te Christus triumpharet, gloriosum triumphum ageret, & in glo-

Rom. 1.

Hab. 2.

iam turam redundaret; quod si de te non triumphat, ignominiosus erit triumphus, & erit ignominia tua talis triumphus. Hoc enim ipso quo de te non triumphat Christus, triumphat diabolus: hoc ipso quod non vis dicere sicut Apostolus, *Deo gratias qui semper triumphat nos in Christo Iesu*, vis de te dici hoc ab eodem Apostolo: *resipiscant à diaboli laqueis à quo captivi tenentur ad ipsius voluntatem*, & rex Graeco, circumducitur velut bello victi, vel ut feræ reti captæ. Quid autem ignominiosius quam sic à Christo transire ad demonem? Sic è captivo Christi captivum fieri demonis? Sic malle de te demonem quam Christum triumphare? Sic denique quam Christo putas hodie conferre gloriam, hanc sibi demoni iure quodam suo vendicet, quis te ipsum vendicat, te suum possidet. *Voluntarium servum sibi diabolus auctionatur*, inquit S. Ambr. *nominem iugo servitutis astrictum possidet, nisi se ei prius peccatorum arrendiderit*; sic & nemo peccat quin se illi vendat in servum. O dignum tali Domino servum!

Hocne est solemnitatem Domini agere? Hocne est triumphum Christi celebrare?

Quid prodest vias mundare cum immunda incedas anima? Quid prodest faces accendere, cum in tenebris amoules? Quid prodest externum procedere tenere ordinem, cum iatus animo procedas inordinatus? Quid honoris causa corpus & pare Christi, cum ab eo per peccatum longè magis distes quam à terra ecelum? Pro sunt illa quidem suo palam modo, nec sunt propter peccatores deferenda, sed privatim ita infuscantur à peccato; ut quod illustrius esset in triumpho, si duceretur in gratia, fiat ejus defectu tenebrius. *Quomodo obsecratum est aurum mutatus est color optemus dispersi sunt lapides sanctuaris in capite omnium platearum*! Filii Sion inelysi & amici auro primo, quomodo reputati sunt in vasa testea, opus manusum figuli?

Hæc & alia quæ deplorat Jeremias externa danna, vastationes rerum sacrarum, iacturam bonorum omnium superate ciner, quis non indolere? Quis non lamentare? At quia non appareret foris nostra de de cora, quia soli Deo patent, non hominibus, ideo co minora ducimus, & hoc unum videmur agere, quod videtur, quod autem non videtur, nostra nil refert. O Christe quid tuor animi tui? Quid interni sensus? Quid sacri peccatoris? Quid divina mentis? Nonne tu ipse es qui curam inter norum præ externis tantopere commendabas? Nonne tu ille ipse qui cæcitatibus & amentibus condemnabas eos qui quod deforis es-

set, mundabant, interna verò negligebant? An minus modò circa hæc animi quam olim mortalem vitam ageres? An minus modò successi peccatoris quo in nos ardeas? Nonne tantò id magis nobis verendum quantò te minus verendum præ bes? Nonne illud de te nobis pronunciatum? Porro *Triumphator in Israel non parcat, & panitudine non flectitur*. Tantine, peccator, erat ut peccatum hodie deponeres? Ut confessione mentis expiaret; & paratior celebrando Christi triumpho accederes? Non legisti quod post insignem partam victoriam, cum David à suis Ierosolymam velut in triumphum duceretur, expresse dicitur, *Viri Iuda adhaerere Regi suo*. Qui sunt viri Iuda, nisi viri confessionis? Hi nempe sunt qui adhaerent regi suo Christo, licet locorum intervallo sint longiores. Quamobrem *pro occupemus faciemus in confessione*. *SI CVT fluit cera à facie ignis, sic pereant peccatores à facie Dei*.

Quæ Psalmi verba possent urgeri vehementius, vel conjunctim cum præcedentibus vel separatim, hanc formando & declarando Veritatem practicam:

Sicut ab igne cera, sic deberent hodie peccatores à Christi petite facie.

RATIO EST, Quia quod ignis in ceram agit, hoc Christus in peccatores, si Christo consentire vellent, & sic perirent.

Sed deberent Christo velle consentire. Ergo & sic perire, non quidam homines, sed peccatores.

Quæ enim dua res sunt, homo & peccator, inquit S. August. peribunt peccatores ut salventur homines, totis ipsorum peccat sperentibus. Sic idem ipse S. Doct. exponens verba Jonæ Prophetæ. *Adhuc quadraginta dies & Nini ve subvertetur*. **EVERTUNTUR**, inquit, peccatores duobus modis, aut sicut Sodomitæ, ut pro peccatis suis ipsi homines puniantur, aut sicut Nini vite, ut ipsa hominum peccata puniendo destruantur. Factum est quod prædixit Deus; eversa est Ninive quæ mala erat, & bona edificata est quæ non erat; instantibus enim manibus atque domibus eversa est civitas in perditu moribus.

Ad primam autem propositionem quid clarior, quam quod ex Deuteron. clamat Apostolus: *Et enim Deus nos igne consumens est!* Nonne & ipse Christus de se affumabat: *Ignem veni mittere in terram, & quid volo nisi ut accendatur?* Licet verò per illum ignem posset omne bonum intelligi, quod Christus in mundum attulit, verius tamen illa significatur gratia, qua omne malum culpæ vellet absumere.

Non

2. Cor 2.

2 Tim 2.

Lib. de vita beata.

Thron. 4.

Matth. 23. Luc. 11.

1. Reg. 15.

2. Reg. 20.

Ps. 67.

Tract. 12. in Ios.

12. Civit. 24.

Deut. 4. Hebr. 12. Luc. 12.